

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **L. Č.,** zastoupené prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2009, č. j. KUOK/119164/2008-7/7349 a ze dne 23. 3. 2009, č. j. KUOK/19415/2009-4/7349, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2009, č. j. 22 Ca 125/2009 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2008, č. j. 2008/10013/SÚ/Bez, uložil Magistrát města Přerova (dále jen „stavební úřad“) žalobkyni pořádkovou pokutu podle § 173 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve výši 15 000 Kč za to, že závažným způsobem ztěžuje postup v řízení o odstranění stavby vedeného stavebním úřadem pod sp. zn. 2007/2683/SÚ/Ma. Žalobkyně se totiž na výzvu stavebního úřadu ze dne 31. 10. 2008 nezúčastnila kontrolní prohlídky stavby, která se konala dne 21. 11. 2008, ač je k tomu jako stavebník podle § 133 odst. 4 stavebního zákona povinna. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2009, č. j. KUOK/119164/2008-7/7349, změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že uloženou pokutu snížil na částku 10 000 Kč.

Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2009, č. j. 2009/320/SÚ/Bez, uložil stavební úřad žalobkyni další pořádkovou pokutu podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve výši 15 000 Kč za to, že závažným způsobem ztěžuje postup v řízení o odstranění stavby vedeného stavebním úřadem pod sp. zn. 2007/2683/SÚ/Ma, neboť se na výzvu stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2008 nezúčastnila kontrolní prohlídky stavby, která se konala dne 8. 1. 2009, ač je k tomu jako stavebník podle § 133 odst. 4 stavebního zákona povinna. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2009, č. j. KUOK/19415/2009-4/7349.

Důvodem kontrolní prohlídky stavby bylo v obou případech revizní zaměření výšky založení rodinného domu a garáže, neboť stavební úřad pojal podezření, že tato stavba byla založena výše, než stanoví stavební povolení.

Žalobkyně napadla obě rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Ostravě; krajský soud po spojení věcí ke společnému projednání žaloby zamítl rozsudkem ze dne 21. 9. 2009, č. j. 22 Ca 125/2009 - 44.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně předně namítla, že v obou případech nebyly naplněny znaky skutkové podstaty pořádkového deliktu podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle žalobkyně totiž skutková podstata tohoto deliktu vyžaduje naplnění subjektivní stránky – tj. zavinění, k čemuž odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 16/2000. Neúčast na kontrolní prohlídce tedy musí být způsobena úmyslně nebo z nedbalosti. V případě pořádkového deliktu podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona však přichází v úvahu pouze úmyslná forma zavinění nebo nedbalost vědomá: nikoliv již nedbalost nevědomá. Zákon totiž vyžaduje „závažné“ ztěžování postupu v řízení či provedení kontrolní prohlídky. Závažně ztížit nelze jinak než ve formě úmyslu či vědomé nedbalosti. Pokud účastník řízení o určité skutečnosti objektivně neví, nelze vůbec uvažovat o „závažnosti“ takového jednání. Je přitom nepochybné, že žalobkyně se fakticky ani o jedné z obou kontrolních prohlídek nedozvěděla neboť obě výzvy k účasti na těchto prohlídkách jí byly doručeny tzv. fikcí doručení. Ačkoliv z hlediska procesního lze obě výzvy považovat za doručené, je nutno odlišovat možnost uložit na základě této fikce pořádkovou pokutu. Podle žalobkyně krajský soud vůbec neodpověděl na otázku, zda lze za situace, kdy se adresát výzvy o této výzvě reálně nedozví, uložit za nesplnění pokynu obsaženého ve výzvě pořádkovou pokutu. Argumentuje-li soud zmařením úmyslu a účelu ukládání pořádkových pokut, pak obchází odpověď na zmiňovanou otázku. V obou případech byla důvodem uložení pořádkové pokuty neúčast na konkrétní prohlídce, nikoliv setrvalé maření kontrolních prohlídek. Žalobkyně shrnula, že doručení předmětných výzev tzv. fikcí doručení má ten význam, že stavební úřad splnil povinnost předvolat žalobkyni ke kontrolní prohlídce; nelze však z toho dovozovat, že je žalobkyni možno sankcionovat za to, že se prohlídky nezúčastnila, pokud se o obsahu výzvy reálně nedozvěděla.

K první pořádkové pokutě dále uvedla, že výzva k účasti na kontrolní prohlídce byla doručována též matce žalobkyně, která se však v místě doručení vůbec nezdržovala, tudíž nemohla vůči ní nastat fikce doručení. V případě druhé pořádkové pokuty žalobkyně namítala, že v poštovní schránce nenalezla ústřižek s poučením, jenž by ji umožnil identifikovat odesílající správní úřad. Krajský soud však k tomu uvedl, že žalobkyně neprokázala, že by tento ústřižek nebyl na místě zanechán, přičemž poštovní doručovatelka zanechání ústřižku na vrácené zásilce potvrdila. Požadavek soudu, aby žalobkyně prokázala, že ústřižek s poučením jí nebyl ve schránce zanechán, je z povahy věci nesplnitelný, neboť nelze prokázat negativní skutečnost.

Žalobkyně rovněž nesouhlasila s názorem soudu, že k provedení výškového zaměření stavby je nutný vstup do stavby, který může umožnit jen žalobkyně. K provedení tohoto zaměření podle žalobkyně postačuje vstoupit na pozemek, na kterém se stavba nachází a který je ve vlastnictví matky žalobkyně. Přítomnost žalobkyně při kontrolní prohlídce tudíž nebyla nutná, a nelze tedy hovořit o tom, že by žalobkyně svou nepřítomností na prohlídce provedení výškového zaměření zmařila, a tedy závažně ztížila provedení kontrolní prohlídky.

Žalobkyně neakceptuje argument soudu, že od počátku roku 2008 soustavně porušuje zásadu součinnosti: pořádkové pokuty jí byly uloženy za neúčast na dvou konkrétních prohlídkách. Pořádkovou pokutu nelze uložit za porušování zásady součinnosti.

Žalobkyně konečně nesouhlasí s názorem soudu, který jako opožděný odmítl žalobní bod spočívající v tom, že pořádkové pokuty jsou ukládány v jiném řízení, než ve kterém by být ukládány měly. Žalobkyně sice tento bod při jednání precizovala, ovšem už v žalobě uvedla, že pokuty jí jsou ukládány v rámci neexistujícího řízení; tuto argumentaci proto považuje za včas uplatněnou. Dále specifikovala, že stavební úřad původně zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Žalobkyně následně podala žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad měl tedy řízení o odstranění stavby přerušit, což se nestalo. Pokuty pak byly ukládány v řízení o odstranění stavby, které probíhat nemělo (mělo být přerušeno), nikoliv v řízení o dodatečném povolení stavby, jak tomu správně mělo být. Dále žalobkyně uvedla, že správní řízení je nutno ukončit ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu, které jsou nepřekročitelné. Řízení o odstranění stavby nebylo v příslušné lhůtě skončeno a nebylo ani přerušeno. Po uplynutí lhůty pak nemohly být činěny žádné úkony, zejména ne ukládány pořádkové pokuty.

Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nerozlišuje úmyslné a nedbalostní zavinění a nelze z něj proto vyjímat nevědomou nedbalost; správní řád přitom při konstrukci fikce doručení předpokládá, že adresát si písemnost nevyzvedl zaviněně. Prokazovala-li žalobkyně u druhé výzvy, že se nezdržovala v místě trvalého pobytu, nepožádala z tohoto důvodu o prominutí zmeškání úkonu v zákonné lhůtě. Žalovaný podotkl, že v případě žalobkyně se jedná o úmyslný bojkot všech písemností zasílaných stavebním úřadem. Žalovaný rozporuje názor žalobkyně, že k provedení výškového zaměření není nutný vstup do stavby: revizní výškové zaměření lze uskutečnit pouze v samotné stavbě a jeho získání je rozhodujícím důkazem pro řízení o odstranění stavby. Žalobkyně je stavebníkem a zároveň vlastníkem stavby; jako taková je jedinou osobou, která může provedení kontrolní prohlídky stavby umožnit, a její neúčast na prohlídce má proto pro řízení závažné důsledky. Dále konstatoval, že pokuty byly uloženy za neúčast na kontrolní prohlídce, nikoliv za porušování zásady součinnosti. Konečně argumentace žalobkyně k otázce, zda jsou pokuty ukládány v řízení o odstranění stavby nebo v řízení o dodatečném povolení stavby, byla vznesena až u ústního jednání. Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

V první kasační námitce žalobkyně namítá, že v jejím případě nebyly naplněny znaky skutkové podstaty pořádkového deliktu – konkrétně jeho subjektivní stránka. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2001, č. j. 7 A 16/2000 - 29, na nějž žalobkyně poukázala, uvedl, že *v řízení o uložení pořádkové pokuty správní orgán především musí zjistit, zda jsou dány předpoklady sankčního postihu a zda je naplněna i subjektivní stránka vzniku sankční odpovědnosti – zavinění odpovědné fyzické osoby. Princip subjektivní odpovědnosti při ukládání pořádkových pokut je ostatně zakotven i v jiných právních předpisech a je dán zejména charakterem a cílem tohoto druhu sankčního postihu*. Vrchní soud v Praze tento názor vyslovil ve vztahu k pořádkové pokutě podle § 19 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Nejvyšší správní soud však ve své rozhodovací činnosti tento závěr přejal i ve vztahu k jiným právním předpisům a konkrétně i ve vztahu k pořádkové pokutě podle § 173 odst. 1 stavebního zákona (viz rozsudek ze dne 18. 12. 2009, č. j. 2 As 57/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud nevidí důvod proč by se měl v této věci od své judikatury odchylovat, a souhlasí tedy s žalobkyní, že pro uložení pořádkové pokuty podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je nutná existence zavinění pachatele, neboť se jedná o subjektivní odpovědnost. Neztotožňuje se však s názorem žalobkyně, že by toto ustanovení vylučovalo zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.

Podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že stavební úřad může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu do 50 000 Kč tomu, kdo závažným způsobem ztěžuje postup v řízení nebo provedení kontrolní prohlídky, anebo plnění úkolů podle § 172 tím, že se na výzvu stavebního úřadu nezúčastní kontrolní prohlídky, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen. Z dikce citované normy nijak nevyplývá, že by požadovala jen určitý druh zavinění, resp. že by vylučovala zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Dovozuje-li žalobkyně svůj závěr o vyloučení této formy zavinění z toho, že zákon vyžaduje „závažné“ ztěžování postupu v řízení či provedení kontrolní prohlídky, postrádá tento závěr logiku. Závažné ztěžování postupu v řízení nebo kontrolní prohlídky je objektivní stránkou deliktu, konkrétně následkem jednání pachatele. Z objektivní stránky deliktu však nelze dovozovat tu kterou formu zavinění reprezentující vnitřní psychický stav pachatele ke spáchanému deliktu. Ze závažnosti následku tedy nevyplývá, jaká forma zavinění je nebo není nutná pro naplnění subjektivní stránky deliktu, neboť stejně závažně lze ztěžovat postup v řízení či provedení kontrolní prohlídky jednáním úmyslným i nedbalostním – vědomým i nevědomým.

Žalobkyně dále namítla, že se předmětného pořádkového deliktu nemohla dopustit, neboť se fakticky ani o jedné z obou kontrolních prohlídek nedozvěděla, jelikož obě výzvy k účasti na těchto prohlídkách jí byly doručeny tzv. fikcí doručení. Ani s touto argumentací však zdejší soud nemůže souhlasit. Předpokladem uložení pokuty podle § 173 odst. 1 písm. b) je výzva stavebního úřadu, která samozřejmě musí být doručena. Účelem fikce doručení obsažené v § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je umožnit efektivní postup v řízení i v situacích, kdy si adresát doručovanou písemnost z nějakého důvodu nevyzvedne. Fikce doručení předpokládá, že si adresát písemnost v úložní lhůtě mohl vyzvednout, avšak zaviněně tak neučinil: pokud by byl v místě doručení dočasně nepřítomen nebo si z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena (§ 24 odst. 1 a 2 správního řádu). Pokud si tedy adresát písemnost úmyslně nebo z nedbalosti nevyzvedl v úložní lhůtě, ač tak učinit mohl, nemůže se následně dovolávat této své nečinnosti, jsou-li z doručení písemnosti vyvozovány právní následky přepokládané právním řádem. V obecné rovině proto nelze činit jakýkoliv rozdíl mezi řádným doručením písemnosti (§ 20 a 21 správního řádu) a doručením fiktivním. Z toho vyplývá, že podmínky pro

uložení pořádkové pokuty podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního řádu jsou naplněny i v případě, kdy je výzva stavebního úřadu doručena pachateli pořádkového deliktu fikcí. Nejvyšší správní soud se přitom neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by se krajský soud odpovědím na tyto otázky vyhnul. Naopak se jimi podrobně zabýval na str. 8 a 9 rozsudku a výslovně uvedl, že pořádkovou pokutu lze uložit i v situaci, kdy se žalobkyně fakticky s výzvami neseznámila, neboť jí byly doručeny fikcí.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že pro naplnění subjektivní stránky pořádkového deliktu postačuje existence jakékoliv formy zavinění včetně nevědomé nedbalosti. V projednávaném případě tato podmínka byla splněna: zdejší soud je toho názoru, že v případě žalobkyně došlo k naplnění zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Ačkoliv se sice reálně nedozvěděla o tom, že se bude konat kontrolní prohlídka, měla o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět. Nic jí totiž nebránilo, aby si výzvy stavebního úřadu v úložné lhůtě vyzvedla, o konání prohlídky se dozvěděla a dostavila se k ní. Navíc není možné přistoupit na pozici žalobkyně, která soudu de facto vnucuje představu, že již několik měsíců či dokonce let žije v jakémsi vakuu a naprosto netuší, že je s ní vedeno nějaké řízení, kdo jej vede a proč, z jakého důvodu jí jsou zasílány písemnosti ze stavebního úřadu a proč by si je měla přebírat. To vyplývá především z délky správního řízení a počtu předchozích pokusů o provedení kontrolní prohlídky jakož i z postoje žalobkyně k celému správnímu řízení. Skutečnost, že si žalobkyně za takové situace nevyzvedla příslušné výzvy stavebního úřadu a o kontrolních prohlídkách se reálně nedozvěděla, ji nemůže ze spáchaného deliktu vyvinit. Výše uvedené námitky žalobkyně proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými.

Skutečnost, že v případě první pokuty byla výzva k účasti na kontrolní prohlídce doručována též matce žalobkyně, která se však v místě doručení vůbec nezdržovala, a tudíž vůči ní nemohla nastat fikce doručení, není pro posuzovaný případ relevantní. Pokuta byla uložena žalobkyni za výhradně její neúčast na kontrolní prohlídce; měly-li se kontrolní prohlídky účastnit i jiné osoby, lze jejich případnou neúčast a její důvody řešit pouze ve vztahu k těmto osobám. Na zákonnost uložení pokuty žalobkyni však průběh doručování výzvy těmto osobám nemá vliv.

Nejvyšší správní soud však musel přisvědčit žalobkyni v námitce týkající se druhé pořádkové pokuty, v níž tvrdila, že jí společně s výzvou k vyzvednutí zásilky nebyl ve schránce zanechán ústřižek s poučením o právních důsledcích podle § 23 odst. 5 správního řádu. Pokud krajský soud v této souvislosti konstatoval, že žalobkyně měla prokázat, že předmětný ústřižek s poučením neobdržela, popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaný pod č. 951/2006 Sb. NSS). Toto pochybení soudu však nemůže být důvodem pro zrušení jeho rozsudku. Negativní skutečnost může být fakticky prokázána pouze prokázáním komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 2631/08, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Jak vyplývá ze správního spisu a jak uvedl i krajský soud, z obálky, v níž byla příslušná výzva žalobkyni doručována, je patrné, že ústřižek s poučením o právních důsledcích byl odtržen a současně poštovní doručovatelka na dodejce zaškrtla, že poučení o právních důsledcích bylo zanecháno ve schránce. Tyto skutečnosti podle názoru Nejvyššího správního soudu vyvracejí tvrzení žalobkyně, že ústřižek s poučením nebyl vložen do schránky.

Důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu pak zdejší soud neshledal ani ve zbývajících kasačních námitkách. Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za správný postup krajského soudu, který jako opožděný odmítl žalobní bod spočívající v tom, že pořádkové pokuty byly uloženy v jiném řízení, než ve kterém být uloženy měly. Žalobkyně sice v žalobách včas uvedla rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 1. 4. 2009, č. j. 7861/2009-83/617, nicméně toto rozhodnutí následně dvakrát dezinterpretovala bez vzájemné souvislosti. Ministerstvo pro místní rozvoj ve zmiňovaném rozhodnutí zrušilo usnesení žalovaného, jímž byla stavebnímu úřadu prodloužena lhůta pro rozhodnutí v řízení o odstranění stavby. Závěrem pak pouze uvedlo, že nemohlo rozhodnout přesně podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu – tj. rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, neboť usnesení žalovaného bylo pouze procesním rozhodnutím, jemuž nepředcházelo žádné řízení o opatření proti nečinnosti, a není tudíž co zastavovat. Žalobkyně z tohoto rozhodnutí nejprve v žalobách nesprávně dovozovala, že pokuty byly uloženy v rámci neexistujícího řízení (k tomu viz dále). Následně při ústním jednání poukázala na to, že pokuty jí jsou ukládány v rámci řízení o odstranění stavby, ačkoliv jí mají být ukládány v řízení o jejím dodatečném povolení. Žalobkyně tedy v žalobách tvrdila, že neexistuje řízení, ve kterém by mohla být uložena pořádková pokuta, avšak při ústním jednání konstatovala, že jí pořádkové pokuty byly uděleny v jiném řízení, než tomu mělo správně být. V kasační stížnosti pak tvrdila, že obě tyto námitky vycházejí z citovaného rozhodnutí ministerstva: je nicméně evidentní, že vztah mezi první a druhou dezinterpretací rozhodnutí ministerstva tu není dán, a proto argumentaci uvedenou při ústním jednání nelze považovat za včasnou ve smyslu § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Vyjadřoval-li se krajský soud k otázce vztahu obou řízení nad rámec žalob, nečinil tak v souladu se soudním řádem správním, nicméně tato vada řízení nemá vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. Krajský soud zde chtěl pouze dokreslit svůj náhled na věc, který ostatně již podrobněji rozvedl ve svém dřívějším rozsudku ze dne 21. 9. 2009, č. j. 22 Ca 105/2009 - 48. Nejvyšší správní soud pak svůj názor k této problematice vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 - 87.

V otázce nepřekročitelnosti lhůt stanovených v § 71 správního řádu Nejvyšší správní soud sdílí přesvědčení krajského soudu, že se jedná o lhůty pořádkové a že i po jejich uplynutí je možné vést řízení a vydat rozhodnutí ve věci. Opačnou, jakousi prekludující, charakteristiku těchto lhůt ze znění zákona vyčíst nelze. Uplynutí zákonné lhůty tedy může vést pouze k tomu, že účastník řízení je oprávněn uplatnit vůči správnímu orgánu opatření proti nečinnosti a domáhat se rozhodnutí ve věci. I v případě, že by stavebnímu úřadu uplynula lhůta pro rozhodnutí ve věci samé, může tento úřad řízení dál vést a případně v něm i ukládat pořádkové pokuty, neboť toto řízení nadále existuje.

Pokud jde o argumentaci krajského soudu týkající se porušování zásady součinnosti ze strany žalobkyně, odpovídal tím krajský soud na třetí žalobní bod, v němž žalobkyně právě tuto otázku nadnesla a tvrdila, že svým chováním od počátku roku 2008 postup stavebního úřadu nijak neztěžuje. Na hodnocení této otázky krajským soudem neshledává Nejvyšší správní soud nic vadného: nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že by její chování bylo standardní a v souladu se zásadou součinnosti. Krajský soud správně poukázal například na to, že žalobkyně neoznámila stavebnímu úřadu svůj dlouhodobý pobyt v zahraničí, ani jej neuvědomila o tom, komu udělila plnou moc k zastupování ve správním řízení atd. Tvrdí-li žalobkyně, že jí pořádkové pokuty nebyly uloženy za porušování zásady součinnosti, ale za neúčast na kontrolních prohlídkách, má nepochybně pravdu a krajský soud ostatně nic jiného netvrdí. Nedbalý přístup žalobkyně k celému správnímu řízení (včetně neochoty změnit svůj postoj po uložení první pořádkové pokuty) je nicméně kritériem, které je nutno vzít v úvahu při stanovení výše dalších

pořádkových pokut. Žalovaný proto postupoval správně, pokud tyto skutečnosti zohlednil a krajský soud nepochybil, když závěry žalovaného akceptoval.

Argumentaci žalobkyně, že pro provedení revizního výškového zaměření předmětné stavby není nutno vstoupit dovnitř stavby a lze ji zaměřit z okolního pozemku, pak zdejší soud posoudil jako nový důvod, který nebyl uplatněn v řízení před krajským soudem, ač uplatněn být mohl. Ba co víc, žalobkyně touto námitkou zcela popřela svůj postoj v žalobách, kde naopak konstatovala, že její přítomnost při kontrolní prohlídce je nezbytná (viz str. 4 obou žalob). Nejvyšší správní soud se jí proto jako nepřípustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval.

Jelikož nevyšly najevo žádné vady, pro něž by bylo nutné zrušit rozhodnutí krajského soudu z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu